भल्लाभ्यां भृशतीक्ष्णाभ्यां चिच्छेद धनुषी तयोः । ततो विराटः कुपितः समरे तोमरान् दश । ८४५
दश चिक्षेप च शरान् द्रोणस्य वधकाङ्क्षया । शक्तिञ्च द्रुपदो घोरामायसीं स्वर्णभूषितां ।
चिक्षेप भुजगेन्द्राभां क्रुद्धो द्रोणरथम्प्रति । ततो भल्लैः सुनिशितैश्छित्वा तांस्तोमरान्दश ।
शक्तिं कनकवैदूर्य्यां द्रोणश्चिच्छेद सायकैः । ततो द्रोणः सुपीताभ्यां भल्लाभ्यामरिमर्द्दनः ।
द्रुपदञ्च विराटञ्च प्रैषीद्दैवस्वतक्षयं । हते विराटे द्रुपदे कैकेयेषु तथैव च ।
तथैव चेदिमत्स्येषु पाञ्चालेषु तथैव च । हतेषु त्रिषु वीरेषु द्रुपदस्य च नप्तृषु । ८५०
द्रोणस्य कर्म्म तद्दृष्ट्वा कोपदुःखसमन्वितः । प्रयाप रथिनां मध्ये धृष्टद्युम्नो महामनाः ।
दृष्टापूर्त्तात्तथा क्षात्राद्ब्राह्मण्याच्च स नश्यतु । द्रोणो यस्याद्य मुच्येत यं वा द्रोणः पराभवेत् ।
इति तेषां प्रतिश्रुत्य मध्ये सर्व्वधनुष्मतां । आयाद्द्रोणं महानीकः पाञ्चाल्यः परवीरहा ।
पाञ्चालास्त्वेकतो द्रोणमभ्यघ्नन् पाण्डवोऽन्यतः । दुर्य्योधनश्च कर्णश्च शकुनिश्चापि सौबलः ।
सौदर्य्याश्च यथा मुख्यास्तेऽरक्षन् द्रोणमाहवे । रक्ष्यमाणं तथा द्रोणं समरे तैर्म्महात्मभिः । ८५५
यतमानास्तु पाञ्चाला न शेकुः प्रतिवीक्षितुं । तच्चाक्रुध्यद्भीमसेनो धृष्टद्युम्नस्य मारिष ।
स एनं वाग्भिरुग्राभिस्तत्र पुरुषर्षभ ।
॥ भीमसेन उवाच ॥ द्रुपदस्य कुले जातः सर्व्वास्त्रेष्वस्त्रवित्तम । कः क्षत्रियो मन्यमानः प्रेक्षेतारिमवस्थितं ।
पितृपुत्रवधम्प्राप्य पुमान् कः परिपालयेत् । विशेषतस्तु शपथं शपित्वा राजसंसदि ।
एष वैश्वानर इव समिद्धः स्वेन तेजसा । शरचापेन्धनो द्रोणः क्षत्रं दहति तेजसा । ८६०
पुरा करोति निःशेषां पाण्डवानामनीकिनीं । स्थिताः पश्यत मे कर्म्म द्रोणमेव व्रजाम्यहं ।
इत्युक्त्वा प्राविशत् क्रुद्धो द्रोणानीकं वृकोदरः । शरैः पूर्णायतोत्सृष्टैर्द्रावयंस्तव वाहिनीं ।
धृष्टद्युम्नोऽपि पाञ्चाल्यः प्रविश्य महतीञ्चमूं । आससाद रणे द्रोणं तदासीत्तुमुलं महत् ।
नैव नस्तादृशं युद्धं दृष्टपूर्व्वं न च श्रुतं । यथा सूर्य्योदये राजन् समुत्पिञ्जोऽभवन्महान् ।
संसक्तान्येव चादृश्यन् रथवृन्दानि मारिष । हतानि च विशीर्णानि शरीराणि शरीरिणां । ८६५
केचिदन्यत्र गच्छन्तः पथि चान्यैरुपद्रुताः । विमुखाः पृष्ठतश्चान्ये ताड्यन्ते पार्श्वतः परे ।
तथा संसक्तयुद्धन्तदभवद्भृशदारुणं । अथ सन्ध्यागतः सूर्य्यः क्षणेन समपद्यत ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि द्रोणवधपर्व्वणि सङ्कुलयुद्धे सप्ताशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १८७ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ते तथैव महाराज दंशिता रणमूर्द्धनि । सन्ध्यागतं सहस्रांशुमादित्यमुपतस्थिरे ।
उदिते तु सहस्रांशौ तप्तकाञ्चनसंप्रभे । प्रकाशितेषु लोकेषु पुनर्युद्धमवर्त्तत ।
वृन्दानि यानि तत्रासन् संसक्तानि पुरोदयात् । तान्येवाभ्युदिते सूर्य्ये समपद्यन्त भारत । ८७०
रथैर्हया हयैर्नागाः पादातास्त्वपि कुञ्जरैः । हया हयैः समाजग्मुः पादातास्त्वपि पदातिभिः ।
रथा रथैरिभैर्नागा हयैश्च भरतर्षभ । संयुक्ताश्च वियुक्ताश्च योधाः सन्न्यपतन्रणे ।
ते रात्रौ कृतकर्म्माणः श्रान्ताः सूर्य्यस्य तेजसा । क्षुत्पिपासापरीताङ्गा विसंज्ञा बहवोऽभवन् ।